

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Toruń, 13 lipca 2017r.

Sąd Okręgowy w Toruniu, Wydział I Cywilny

w składzie Sędziego SO Elżbieta Stępniewicz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Karpieńko

po rozpoznaniu na rozprawie 10 lipca 2017r.

na skutek pozwu wniesionego

przez powoda (...) Bank Spółkę Akcyjną w W.

przeciwko K. J.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. J. na rzecz powoda (...) Banku Spółki Akcyjnej w W. kwotę 179.640,76(sto siedemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćset czterdzieści złotych siedemdziesiąt sześć groszy) zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 17 stycznia 2017r. do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 14.400,00(czternaście tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 17 stycznia 2017r. powód (...) Bank Spółka Akcyjna w W.; reprezentowany przez radcę prawnego; domagał się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenia od pozwanego K. J. kwoty **179.640.76 zł** z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu- w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, że 20 stycznia 2014r. zawarł z pozwanym umowę kredytu gotówkowego. Wskazał, że udostępnił pozwanemu kwotę 200tys., którą pozwany miał spłacać w ratach według harmonogramu. Powodowy bank wskazał, że w trybie art. 492 §1 pkt 1 KSH doszło do połączenia powodowego banku z (...) Bankiem (...) SA. Ponieważ pozwany nie wywiązał się z warunków określonych umową, dlatego został wezwany do spłaty zadłużenia, a umowa została mu wypowiedziana. Zadłużenie zostało stwierdzone wyciągiem z ksiąg bankowych.

Zarządzeniem z 25 stycznia 2017r. sprawa została skierowana do rozpoznania w trybie zwykłym.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, że:

- umowa o kredyt gotówkowy z 20 stycznia 2014r. nie została mu wypowiedziana, a tym samym wierzytelność nie jest wymagalna,
- powód nie wykazał, aby osoba, która złożyła oświadczenie woli 20 września 2016r. była upoważniona do jego reprezentowania,

- powód naruszył przepisy prawa materialnego, gdyż połączył w jednej czynności: wezwanie do zapłaty, informację o możliwości restrukturyzacji kredytu, wypowiedzenie umowy - dlatego zdaniem pozwanego wypowiedzenie było nieważne;

Sąd ustalił co następuje:

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w G. i pozwany K. J. 20 stycznia 2014r. zawarli umowę kredytu gotówkowego. Bank oddał do dyspozycji pozwanego 200 tys. zł na okres do 18 stycznia 2024r. z przeznaczeniem pieniędzy na cel konsumpcyjny. Po pomniejszeniu w/w kwoty o należną bankowi prowizję, koszty ubezpieczenia i należności pośrednika kredytowego- pozwany otrzymał kwotę 147996,00 zł.. Pozwany w § 7 umowy zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z opłatami, prowizjami i odsetkami umownymi w 120 ratach kapitałowo-odsetkowych, płatnych do 18 dnia każdego miesiąca począwszy od 18 lutego 2014r. Zgodnie z § 9 niespłaconą w terminie ratę kredytu, bank od dnia następnego traktował jako zadłużenie przeterminowane, uprawniające bank do naliczania i pobierania odsetek karnych. Strony także ustaliły w umowie (§ 9 ust. 2), że skutkiem braku płatności po powstaniu wymagalnej zaległości będzie również:

- uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy,
- uprawnienie banku do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego.

W myśl §12 bank mógł wypowiedzieć umowę kredytu (na piśmie- listem poleconym) z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia w razie utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej, albo w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielania kredytu.

(dowód:

- umowa k. 6-8 akt)

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna w G. i (...)Bank Spółka Akcyjna w W. połączyły się w trybie art. 492 §1 pkt 1 KSH. (...) Bank SA uchwałą z 25 maja 2015r.przejął (...) Bank (...) SA i z tym dniem powodowy bank wszedł we wszystkie prawa i obowiązki (...) Banku.

(okoliczności bezsporne, patrz też wypis z rejestru k.17-24)

Pozwany przestał regulować na bieżąco spłatę kredytu, wynikającą z ustalonego harmonogramu w maju 2016r.

(okoliczności bezsporne, patrz harmonogram k. 58 i historia rachunku k. 59)

Pismem z 17 lipca 2016r. (doręczonym 25 lipca 2016r.), powód wystosował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty zaległości 4422,19 zł + 30 zł kosztów wysyłki pisma w terminie 7 dni i poinformował, że nieuregulowanie zadłużenia skutkować może wypowiedzeniem umowy z żądaniem natychmiastowej spłaty kredytu.

(okoliczności bezsporne, patrz też wezwanie k. 60, dowód doręczenia k. 62)

Pismem z 19 sierpnia 2016r.(doręczonym 1 września2016r.), powodowy bank wystosował kolejne ostateczne wezwanie do zapłaty kwoty zaległości: 8057,86 zł

i 30 zł z tytułu kosztów wysyłki w terminie 7 dni i poinformował, że nieuregulowanie zadłużenia skutkować może wypowiedzeniem umowy

z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

(okoliczności bezsporne, patrz też wezwanie k. 63, dowód doręczenia k. 65)

Pismem z 19 września 2016r., doręczonym pozwanemu 10 października 2016r.; powodowy bank wezwał pozwanego do spłaty zaległości w kwocie 8120,10 zł + 30 zł z tytułu kosztów wysyłki w terminie 14 dni roboczych licząc od dnia potrzymania przesyłki. W piśmie tym bank poinformował, że w terminie 14 dni pozwany może złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Wskazał też, że o ile pozwany nie skorzysta z uprawnień przewidzianych w art. 75c ustawy prawo bankowe, to niniejszym pismem wypowiada umowę o kredyt

z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia.

(dowód:

- pismo k. 9 akt
- dowód doręczenia k. 12 akt)

Pismo z 19 września 2016r. podpisała w imieniu banki E. S., która 26 maja 2014r., została upoważniona między innymi do składania

w imieniu powodowego banku oświadczeń o wypowiedzeniu umów z zakresu czynności bankowych. Pełnomocnictwa udzielił R. Z., także upoważniony do składania oświadczeń woli w imieniu banku o wypowiedzeniu umów oraz do udzielania w tym zakresie pełnomocnictw substytucyjnych)

(dowód:

- pismo k. 63, pełnomocnictwo k 66 i 67 akt)

Pismem z 1 grudnia 2016r. powodowy bank wystosował do pozwanego

przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 177.539,48 zł.

(dowód:

- wezwanie - k. 13 akt)

16 stycznia 2017r. powodowy bank wystawił wyciąg z ksiąg. Wynika

z niego, że pozwany posiadał wobec banku wymagalne zadłużenie na kwotę

179.640,76 zł, na którą składały się: należność główna 168.511,06 zł, odsetki umowne w kwocie 8658,15 zł, odsetki od zobowiązania przeterminowanego na kwotę 2361,55 zł i opłaty w kwocie 110,00 zł

(dowód:

- wyciąg z ksiąg - k. 5 akt)

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o zaoferowane dowody z dokumentów. Dokumenty te Sąd uznał za materiał wiarygodny. Żadna ze stron nie zaprzeczyła prawdziwości złożonych dokumentów; żaden dokument nie wzbudził również zastrzeżeń Sądu – nie było ku temu przesłanek. Dlatego Sąd uznał, że odzwierciedlają one rzeczywisty stan rzeczy.

Istota sporu sprowadzała się do wyjaśnienia, czy powód skutecznie wypowiedział pozwanemu umowę i czy roszczenie stało się wymagalne oraz czy wypowiedzenie umowy dokonała osoba należycie do tego umocowana. Pozwany innych zarzutów nie podniósł, dlatego Sąd uznał, iż inne okoliczności faktyczne, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła (jak np. niewywiązywanie się z umowy, czy wielkość długu) nie były sporne (art. 230 kpc).

Pozwany pozostał bierny dowodowo. Jego aktywność ograniczyła się do wniesienia odpowiedzi na pozew. W toku sprawy pozwany nie odniósł się do złożonych dokumentów w postaci: pism wzywających go do zapłaty z lipca i sierpnia 2016r. i pełnomocnictw.

Mając to na uwadze Sąd przyjął, że fakty mające znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zostały dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu nawet, gdyby przyjąć, że pismo powoda z 19 września 2016r. nie było w swej treści jednoznaczne, to z całą pewnością z chwilą doręczenia pozwanemu odpisu pozwu doszło do skutecznego wypowiedzenia łączącej strony umowy.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu orzeczenia z 11 września 1997r. III CZP 39/97 (OSNC 1997/12/191) wskazał, że judykatura i piśmiennictwo przypisują sens określonych oświadczeń woli (lub oświadczeń do nich zbliżonych) pismom procesowym, choć takie ich znaczenie nie wynika z reguł językowych, ale da się wywieść z ich celu. Jest tak wtedy, gdy przesłanką osiągnięcia celu do, którego zmierza pismo - jest złożenie oznaczonego oświadczenia, które dotychczas nie zostało dokonane. Sąd Najwyższy wskazuje, że zakładając racjonalne postępowanie autora pisma, przyjmuje się, że w tej sytuacji złożył on także oświadczenie niezbędne do osiągnięcia celu pisma. Podobnie wypowiedziała się też Główna Komisja Arbitrażowa (orzeczenie z 10.11.1987r. DO-8835/87 OSPIKA 1990, z. 4, poz. 241)- przyjęła, że kupujący może oświadczyć wolę odstąpienia od umowy sprzedaży- także przez wystąpienie przeciw sprzedawcy z wnioskiem

o zwrot ceny sprzedanej rzeczy. Także w sytuacji udzielenia pełnomocnictwa procesowego do wytoczenia powództwa o coś, czego przesłanką jest złożenie oznaczonego oświadczenia woli, w udzieleniu takiego pełnomocnictwa może być zawarte także umocowanie pełnomocnika do złożenia takiego oświadczenia. Wobec treści art. 61 kc, do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej wiążącej strony doszło najpóźniej z chwilą doręczenia odpisu pozwu pozwanemu, a więc z dniem 15 marca 2017r. Oznacza to, że roszczenie zgłoszone w pozwie na dzień orzekania było wymagalne.

W omawianej sprawie strony zawarły umowę kredytu bankowego. Zgodnie

z art. 69 ust. 1 prawa bankowego, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Udzielanie kredytów jest jedną

z czynności banków przewidzianą w prawie bankowym. Do essentialia negotii umowy kredytu należą: oddanie przez bank do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie ściśle określonej kwoty środków pieniężnych

z przeznaczeniem na ustalony cel oraz zobowiązanie kredytobiorcy do korzystania z oddanych do dyspozycji środków pieniężnych na warunkach określonych

w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami

w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu (patrz. Arkadiusz Kawulski, Komentarz do prawa bankowego. Uwagi do art. 69, LEX 2013). Umowa kredytu stanowi zatem odrębny typ umowy nazwanej. Jest to umowa konsensualna, dwustronnie zobowiązująca, odpłatna.

W omawianej sprawie, jak wyżej wskazano, strony zawarły taką umowę. Zgodnie

z umową pozwany był zobowiązany do spłaty kredytu w ratach określonych

w umowie. Pozwany zaprzestał spłacania rat zaciągniętego kredytu i doprowadził do jego wypowiedzenia.

Mając wszystko powyższe na uwadze żądanie Sąd uwzględnił żądanie na mocy art. 471 kc w zw. z art. 69 prawa bankowego i § 9 i 12 umowy oraz na mocy art. 359 k.c., 481 k.c., 482 k.c. i o powyższym orzekł jak w pkt jeden wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Na zasadzoną w punkcie dwa wyroku kwotę kosztów składają się: opłata od pozwu 8983 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i żądana tytułem kosztów zastępstwa procesowego kwota 5.400 zł. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie § 2 pkt 6 rozporządzenia MS z dnia 3 X 2016r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (DZ. U. 2016.1667).